

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 100

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ.4.— > δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

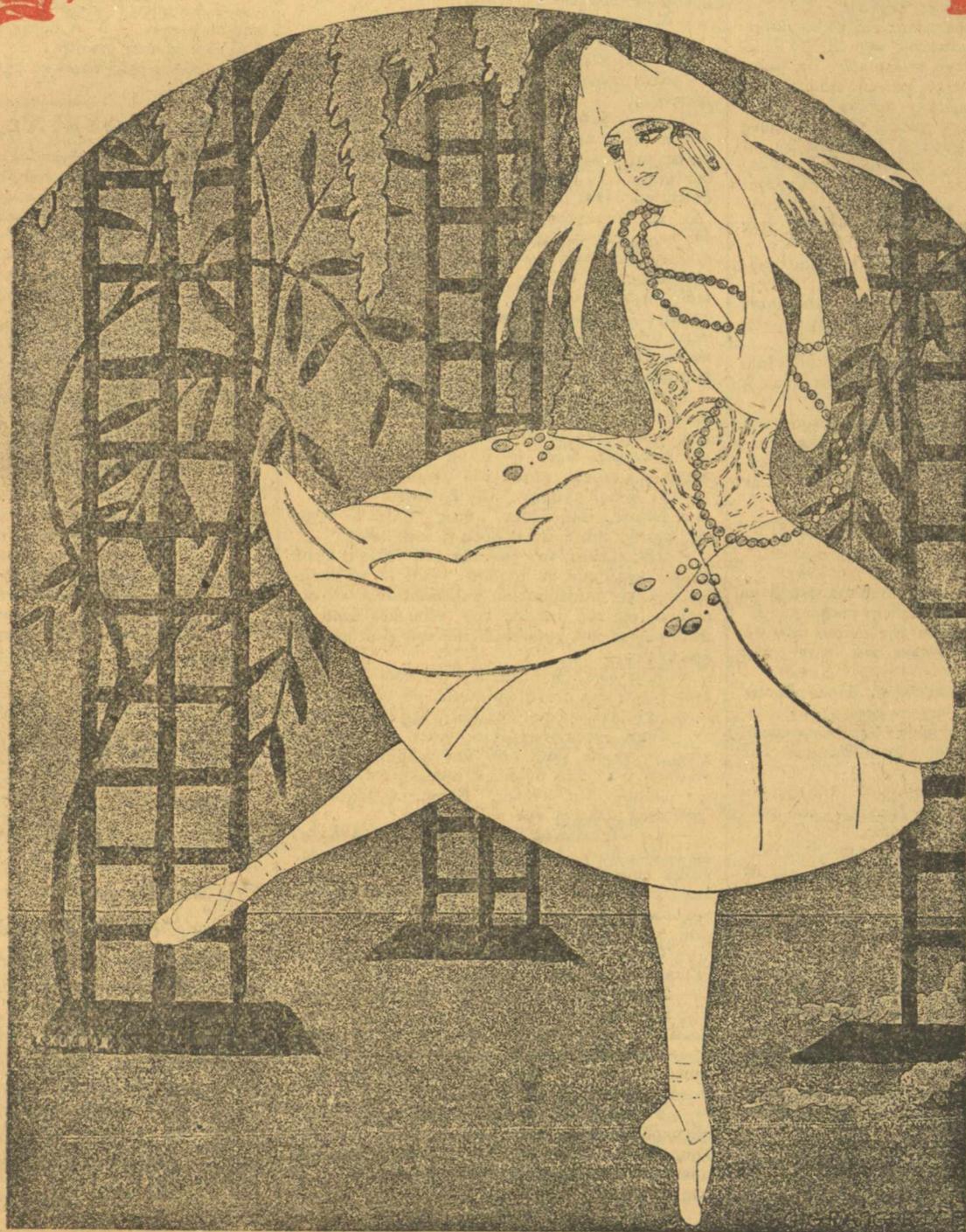
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ
(ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Αι σφοδρά επαναστάσεις, και μάλιστα όταν διαρκούν, εξηγούνται μοιραία από τη χειρότερα ένστικτα, ελεπν ο Πιότρ Στεφάνοβιτς. Και θά ήτο περιέργου, αν συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Πῶς θά ἐμποδίσῃ κανεὶς τοὺς κακούργους, τοὺς ληστές, τοὺς ἐκφυλοὺς καὶ ἐπωφεληθῶσι τῶν ταραχῶν καὶ νὰ παρεισφύσουν εἰς τὴν χαοτὴν διήνην τῶν μαζῶν; Τὸ εἶδαν αὐτὸ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν σύγχρονον Ρωσίαν ὅταν ἐξεράγη ὁ Μπόλεβερικισμός.

Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ χειρότερος δῆμιος ποὺ παρήγαγεν ἡ Ρωσικὴ ἐπανάστασις εἶπε κάποιος Σαβῶφ, ὁ ὁποῖος ἔδρα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Κέρμ. Ἦτο μονόφθαλμος, μετὰ μαλλιά ἄγρια, μετὰ πρόσωπον Ἰσαριανόν, μετὰ στόμα κερκασίαν, ἐκθαλασμένον με δύο μακρὰ χεῖρα, ὡσάν τὰ χεῖρα τοῦ γορλάκι. Κατέλαβεν εἰκόλα τὴν ἀρχὴν με τὴν βοήθειαν μιᾶς ὀρθῆς Καλμοῦσκον, Κινέζων, Κιρκασίαν, ἀνθρώπων τῶν κατέργων, ἀλλήτων, τῶν ὁποῖους ἐπιλήθωνεν ἀφειδῶς με χροῖμα, με τροφίαι, με γυναικας, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποστολῶν, τὰς ὁποίας ἀνέθετεν εἰς αὐτοὺς.

Συνεκρίνωντας σχεδὸν ὅλα τὰ τρομερώτερα ἐλαττώματα. Γ'· αὐτὸν ἡ ἡδονὴ δὲν ὕψιστον παρὰ ὅταν συνωδεύει με βασανιστήρια. Κάθε μορτίριον τοῦ ἐπρωξένου εὐχαρίστησιν καὶ κάθε ἡμέραν ἐπειρίζε καίνουργια.

Ἐνα ἐγκλημα τοῦ ἀθλοῦ αὐτοῦ με ἐπιλήξεν Ἰδιαιτέρως, χωρὶς ἀμνημονίαν διότι ἔγινε μαρτύριον τοῦ ἔβου ἡ τιμωρία τοῦ Λάκκον.

Εἶχε διατάξῃ νὰ σκόψουν ἕνα μέγαν λάκκον με τὰς πλευρὰς συγκλινοῦσας, εἰς τὸ γεωμετρικὸν ὄμοιον τοῦ Κέρμ, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει γελῶν Λάκκον τῶν Λοσίνων. Ἐφρουροῦτο ἀπὸ διαλεγμένον ὄμοιον κακούργων, τῶν ὁποῖων ἡ πίστις ἐξηγορεῖτο με συνεχῆ δῶρα. Ὅταν ὁ Λάκκος ἦτο ἑτοιμος πλέον, διατάξῃ νὰ ὀδηγήσουν ἐκεῖ ἐπὶ τὸν ἀνδρα. Τέσσερος ἦσαν ἐρρωτοὶ φρουροὶ ὁτασίαντες, ὁ πέμπτος ἕνας ἀλλήτης, ὁ ἕκτος κάποιος γέφυρος ἰδιοκτῆτης, καὶ ὁ ἕβδομος ὁ φίλος μου Σ...

Ὁ Σαβῶφ διατάξεν, ἀφοῦ ἔμειναν ἡμιλιπόθυμοι ἀπὸ τοὺς ραβδισμούς, νὰ τοὺς κατεβάσουν εἰς τὸν Λάκκον. Καὶ καθὼς ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐρρωτῶν φρουρῶν ἐρωτοῖσε τὸ τροφὴν θὰ τοὺς εἶδαν, ὁ διατάκτωρ τοῦ Κέρμ ἀπήτησε μετὸ καταχθόνιον καὶ πένθιμον γέλοιο του:

—Θὰ τοὺς δίνας κάθε μέρα νερὸ ἄφρονον. Ὅσο γιὰ τροφὴν ...
Τὸ γέλοιο ἐδυνάμωσε.

Ἐχουν νὰ φάνε, προσέθεσε.
Ἐπειτα:

—Θὰ ἔρχομαι κάθε μέρα νὰ τοὺς βλέπω καθὸς περῶν.
Καὶ ἐφ'ὅσον συνεπῆς. Ἦρχετο πρὸς καὶ ἀπὸ γαῖμα, συχνὰ συνωδεύομενος ὑπὸ δυστυχοῦς γυναικὸς «ἐπιτεταμένης», καὶ παρεθίρει εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου. Τὸς σκοτεινὰς ἡμέρας ἐχρησιμοποιοῖ ἡλεκτρικὸν φανὸν, διὰ νὰ βλέπῃ καλά. Ἴδου τί συνέβη!

Τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ καταδικασμένοι εὐρίσκοντο εἰς ἕνα εἶδος ἐκπλήξεως με ἐξαφαντικὸς ἐκρήξεις φρικτῆς ἐπερίμεναν νὰ θανατωθῶν με κάποιον ἀγνωστο βασανιστήριον. Τὴν δευτέραν ἡμέραν οἱ τέσσαρες ἐρρωτοὶ φρουροὶ ἤρχισαν ἀορίστως νὰ ἡσυχάζουν. Ὅμοιος ἡ πεῖνα τοὺς ἐδέριξε. Ἡ πεῖνα αὐτῆ ἐνετάθη τρομακτικὰ τὴν τρίτην ἡμέραν. Παρὰ τὸς θερμὰς παρακλήσεις οἱ φρουροὶ δὲν εἶδαν παρὰ νερὸ καθαρό. Τὸ βραδύ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἕνας ἀπὸ τοὺς περισσότερον πεινῶντας, ἕνας Καλμοῦσκος με πρόσωπον λεοπαρδάλεως, ἐξορίθη κατὰ τοῦ ἀναρχικοῦ ἀλήτου, ὁ ὁποῖος εἶχε μαζευθῆ εἰς μιαν γωνίαν, καὶ ἐβύθισε τὸ μαχαίρι ἐπὶ τὴν καρδίαν του—διότι εἶχαν δώσει εἰς ὄλους ἀπὸ ἕνα μαχαίρι.

Δὲν τοῖμω νὰ σὰς περιγράψω τὴν φορικαστικὴν οἰκηνὴν ἡ ὁποία ἐληκολοῦθησε. Μάθετε μόνον ὅτι, ὅμα ἐπέσεν ἡ νύκτα, ἕνα μέρος τοῦ πτώματος εἶχε καταβροχθισθῆ. Τὸ ὑπόλοιπον ἐφραγάθη τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας. Ὁ φίλος μου Σ... ἀνέστη ἐπὶ πέντε ἡμέρας εἰς τὰς σκληρὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φύσεως.

Ὅταν ἀπὸ τὸ πτώμα δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον, ἡ πεῖνα ἤρχισε παλιν νὰ τριβελίξῃ τὰ στομάχια καὶ ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ γέροντος ἰδιοκτῆτου. Τὸ πτώμα τοῦ ἐτήρησε διὰ μιαν ἐβδομάδα. Μετ' ὃ αἱ πέντε ἐπακολούθησας ἡμέραι παρήλθον ἐν μέσῳ μιᾶς ἀγρίας ἀναμονῆς. Ὁ παθεὶς ἐλάμβανε ὄλας τὰς προφυλάξεις διὰ ν' ἀμυνθῆ. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐβούλιαζαν τὸν Σ... ἦτο ὅμοιος ἀνδρὰς εὐφωστος καὶ εὐκίνητος. Τότε ἤρχισε ἐν εἶδος μονομαχίας μετὰ τὸν ἕνα Κιρκασίαν καὶ ἕνα ὑψηλοκόμου Ρώσσου. Ὁ

Κιρκασίος τὸν ἐσκότωσε, ἐπιλήθθη ὄμοιος καὶ αὐτὸς τὸσον καιρὸς, ὡστε δὲν ἤμπορεῖσε ν' ἀμυνθῆ πλέον, καὶ ὅταν τὸ πτώμα τοῦ Ρώσσου κατεβροχθισθῆ ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντας, ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ Κιρκασίου ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει ἐν τῷ μεταξῷ.

Ἐμειναν πλέον κρετῆ μόνον ἄνδρες. Ἦσαν σχεδὸν παράφρονες. Ἐπαιτοῦντο μακρὰν ὁ εἰς τὸ ἄλλον καὶ ἐβλέποντο ὡσάν τὰ ἄγρια θηρία. Ὁ,τι ὤφειλε νὰ γίνῃ, ἔγινε. Δὲν ἔμειναν ἤδη παρὰ δύο ἄνδρες, ὁ φίλος μου Σ... καὶ ἕνας Ρώσσος. Ὁχροὶ, λιπόσαρκοι μετὰ τὰ μάτια βαθουλωμένα, οἰχθῶντες ἡμέραν καὶ νύκτα, εἶχαν καταστήσῃ οικία.

Ἄλλὰ ὅταν τὰ τελευταία κομμάτια τοῦ τελευταίου πτώματος ἐξηνηλῆθησαν, τὰ δύο αὐτὰ φαντάσματα ἤρχισαν νὰ δοκιμάζονται παλιν ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς πείνης.

Μέχρι τοῦδε ὁ φίλος μου Σ... δὲν εἶχε φωνεῖσι κανένα. Εἶχε μόνον ὑποχώρησιν εἰς μιαν ἀνάγκην τὸσον περισσοτέρον ἕκταστικῆτον, ὅσον διότι ἡ ἀνωτέρα νοημοσύνη του εἶχεν ἐξασθενήσῃ καὶ ἐδραπέζετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μιὰ τελευταία ἀναλυτικὴ τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἠμπόδιζε νὰ χροῖσῃ αἶμα. Δὲν ἤξευρε τί θὰ συνέβαινε ἀν ὁ ὑστατος σύντροφός του δὲν τοῦ ἐπετίθει. Ἦρκεσθῆ ν' ἀμυνθῆ καὶ ἔμενε μόνος... Μετ' ὄλλων δὲν ἔπιχε πλέον τίποτε... τίποτε διὰ νὰ φάγῃ...

Ὁ ἀφηγητῆς διέκοψε, με τὴν κεφαλὴν χαμηλωμένην, ἐσκέπτετο συναφρωμένους.

—Καὶ ὁ φίλος σας πέθανε; ῥώτησε κάποιος ἀπὸ μᾶς.
—Ὁχι, ἀπήτησε με πικρίαν ὁ Πιότρ Στεφάνοβιτς, ἦτο σχεδὸν ἑτοιμὸς θάνατος, ὅταν οἱ σοσιαλισταὶ ἐπαναστάται τοῦ Κέρμ ἐφόνευσαν τὸν Σαβῶφ καὶ ἀφοῦ ἔδειξαν τοὺς ἐρρωτοὺς μετ' ἀνέσθωρον ἀπὸ τὸν λάκκον.

J. H. ROSNY ἀπὲ

ΕΚΤΙΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ANNIKA

Τὴν γνώρισα σ' ἕνα μικρὸ, ἴδιο μὲ χελιδνοφυλιά ἐξωκκλήσι, καθὼς προσερχόνταν γοατιστῆ σὲ μιὰ βυζαντινὴ ἐκκλῆσα.

Καὶ πρῶτα παραξένη: εἶχε κ' αὐτὴ καὶ βυζαντινὸ ἐπᾶνον της, ποὺ τὸβλεπα καθαρὰ στὸς οἰκίας τῶν ματιῶν της, σὸ παθητικὸ καὶ ἡδονικὸ της βλέμμα, σὸ λυγιμὲνα περὶεργα χεῖλῃ της, σὴν ἐλαφροτάτη τῆς μορφῆς της χλωμάδα, μιὰ χλωμάδα σωμαθητικῆ, γεννημένη ἀπὸ τὴν Μετάνοια κ' ἀπὸ τὸ Παθὸς.

Μέσ' οἱ τοὺς καθήρτες τῶν ἐκστατικῶν ματιῶν της, παροὶ περνοῦσαν τὰ ὄραματα, καθὼς προσέχονταν. Ἀλλόκοτα ἀνθῆ, με φύλλα στενά, μίσχους μακροῦς καὶ λυγροῦς καὶ στήμονες γεμάτους γυρί—εἰκόνας παρμέντες ἀπὸ βυζαντινὰ κινούρανα καὶ ψηφιδωτὰ—ὄνειρα ἀπὸ τὴν μυστικοπάθεια καὶ τὸ φεγγαρό σκοτάδι τῶν κατακομβῶν καὶ τῶν ναῶν. Καὶ σὸ ποτᾶμ τῶν χυμῶν της μαλλιών λές καὶ λιποθυμοῦσαν οἰωτῆλὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ἀναβρονοῦσα ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ θεοῦ ἑλέους, γιὰ τὴν ἀσχεστὴν ἀμαρτωλῆ. Λ' Ἰησοῦν

Τὸ κάθε τι σὲ μῦθια με φαντάζει νεκρωμένον τὰ φύλλα κτερινίζοντε πέντον νεκρὰ σὸ χῶμα, τὸ κῆμα τῶρα σὴν ἀκτὴ χυλὰ ἀγριμυμῶν καὶ φοβισμῶν φτάνει νὰ τὸν ἀγαπᾶ.

Ἡ λοκαδιὰ ἐρήμωσε κ' ἡ φύσι σκοτεινιάζει καὶ σὴν ψυχῆ τὰ τριβάρτα ἀγῆσι παγωμένα τῆς λύπης καὶ τῆς σκοτεινίας, τῆσφίγγει, τῆσπαρῆζει καὶ κλαίει ἀσάνοιῶθ, πῶσπερ γὰς φθινόπωρο δλιμμένο

Κυριασσία 1920 Δομνίχη Ζαδὲ

ΚΡΥΦΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Σ' ἀρότητα ἂν ἀγαπᾶς, κ' ὄχι!.. μοῦδες ἐοῦ' μὲ γὰ κρηρὰ σὲ τοιάκωσα μικροῦλα μου χρυσῆ, νὰ ξεφυλλᾶς με διαταγῶ, κρυμμένη σὲ μιὰ κόχη, μιὰ μαργαρίτα ὄμορφῃ ρωτῶντας ἐναί, ἡ ὄχι!..

Πέτρος Μπετράνης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅταν ἡ πέτρα πῖση σὸ νερὸ μῦρια στεφάνια γύρω της γυρίζουν, γύρω σου φέρνετε κάθε λογισμὸ καὶ γύρω σ' ἡ ἐλπίδες φτερουγίζουν.

Μοιάζουν σὸν πεταλοῦδες με φτερο ποὺ γυρᾷ ἀπ' τὸ λαμπόγαλο γυρίζουν, κ' ὄσο τίς καίει τὸ φῶς τὸ λαμπρὸ τόσο οἰμὰ του ἐκείνες φτερουγίζουν.

Γιάννης Δ. Κατσούλης

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΑ

Καρμιά φορὰ σὸ χέρι μου τὴν καρδιὰ μου γίγνε καὶ χίλιας ἀκτίρας θλιβερῆς σὸ λογισμὸ μόνον... ἔχων τὸν κόσμὸ γύρω μου καὶ ἀσπυκτικὰ σὸ δρόμὸν ποὺ τὸ πλανᾷ ὁ αἶφρονος καὶ ἡ ἀμωροζῆλη

Μὲ ξάφνω πέφτει μιὰ στιγμή τὸ μᾶτι μου σὲ σῶνα καὶ σὸν ἡ τὸση ἀγάπη σου νὰ μ' ἔχῃ μαγεμμένα, σὸν νὰ με σέρνῃ ἀδελὰ ἡ ἐρωτικὴ καρδιά μου ἔχων τὸν κάθε λογισμὸ, τὴν κάθε συμφορὰ μου.

Καθὼς τὸ γλυκοχάρωμα ὁ ἥλιος σὸν προβάλλῃ, τὰ συννεφᾶκια τ' ὄρανον πέρνον περὶ σῶνα κἀλλῃ, ἔτσι κ' ὁ κάθε πόνος μου ποὺ ἔχω στήκαρδιόν μου γλυκύτερος ποὺ φαίνεται ὅταν σὲ δῶ οἰμὰ μου.

Ἄπ' τὴν καρδιὰ σου ἡ καρδιά σὸν βγαίνει μυστικῆ μὲ σὴν καρδιὰ μου σωματᾶ γιὰτὶ σὲ βροῖκει ἐκεῖ. Καὶ τὸ χαμόγελο ἀπ' αὐτὰ τὰ χεῖλῃ τὰ δικὰ σου περνᾶει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου καὶ βροῖκει τ' ὄνομά σου.

Στὸν κῆπο της τριανταφυλλιά ῥοδοστεφανωμένη κάθε πρῶτὴ τὴν χροῖτᾶ μὲ σὴν ὄρασι λουμμένη ἐπῆγε χθὲς ἀγῆ-ἀγῆ τὰ ῥοδὰ νὰ μετρήσῃ καὶ ἐσκυψε τὴν κεφαλὴ νὰ τὰ κερφωμορῆσῃ καὶ ἀδελὰ ἐμῆριζε ἀπὸ τὴν ἀδελφωμένα τὸ ῥοδὸ καὶ τὰ χεῖλη της—καὶ τότε τὸ ἐνωμένο τόσο πολὺ ἐταίριαζαν τὸ μῦρο κ' ἡ ἀνοχὴ της ποὺ ἔχασ' ἡ τριανταφυλλιά ποὺ ἦταν τὸ παιδί της.

Στενάζεις καὶ ὀστεναγμὸς σὲ δύο σου χεῖλη μοιάζει σὸν καταγὰ ποὺ ἤμερᾶ τὸ λούλουδα σκεπᾶει βγαίνει ὁ ἥλιος μὲ σὴν στιγμή κ' ἡ καταγὰ δαλῆται προβάλλει ἕνα χαμόγελο κ' ὀστεναγμὸς σκορπιταί.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Στὴς ἀμαρτίας τὸ πῆρσμα καὶ σὴν ψυχῆ τὸ θεῖον τὰ χεῖρα ἀπ' τ' ἄστρα ἀπλώνοντας τὴ θεῖα μου χάρι δίνω.

Ἐκεῖ ποὺ ἀγάπη ἐδέλλησε, καρμιά ἀμαρτία δὲ μένει κ' ἐκεῖ ποὺ ἀγάπη ἐδέρησσε, ὄστε ψυχὴ πεθαίνει.

Κ' ἀγάπη ποὺ πλανήθηκε σὴν γῆ τὰ μονοπάτια θὰ μ' εὐχῆ ἀναζητῶντας με με δακρυομένο μᾶτι.

(Μετ Γ. Δροσίνη) MAETERLINCK

ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ

Σὲ ξέρω καλά! Τὰ μάτια σου δὲν κρύβουν τίποτα...

Σὸν φεγγῆ μακριὰ κ' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ψυχῆς τοῦ φορέματος σου μαρτυρᾶνε τὴ σκέψῃ σου.

Σὸν περὴς, λυγρὸς παρθένα, μέσα σὸν δρόμους τοῦ Παρισιοῦ ἀνάμεσα σ' ἀνθισμένα βουλεβάρτα, δὲν ἔφερε κανεὶς τί νὰ προτιμήσῃ τὸ Παρίσι γιὰ τῆς γυναικας τῆς τῆς γυναικας γιὰ τὸ Παρίσι τους;

Ναὶ ὄλα ἐν' ἀνθισμένα τριγύρω ποὺ περνώσ...

Τὰ βηματάκια σου βιαστικὰ ἤχουν πάνω σὸ πεζοδρόμιο, κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπᾶ αὐτὸν τὸν ρυθμικὸ ἦχο—τὸν ἀγαπᾶ ἴσως πῶς πολὺ, γιὰτὶ βροῖκει ἡχὸ σὴν καρδιά μου.—

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ Δις Alex) Paul Gerdly

ΕΥΜΗΣΟΥ ΤΟΤΕ

Ὅταν ποτὲ καὶ σὺ θὰ στολισθῆς με λεμονιάς τὰ κάτασπρα λουλούδια, σὴν νυφικὴ σου κλῆνῃ σὸν βραδύ με τῆς πομπῆς τὰ χαρῶπὰ τραγοῦδια, θυμῶσόν τότε κάποιαν ἐποχὴ τοῦ βίου σου—στιγμῆς εὐνοχημένης—ποὺ πῆρσες μαζί με μὲ ψυχὴ σὸ νύκτες μακρονῆς λεηρομημένες.

Παν. Φουδιανῆς

Ρεωτὸ, δαντελλμένον, γεμάτο σερπιδάειαν καὶ σερκινῆσεις, αἰσθητάματα καὶ μυστικοπάδειαν, γεμάτο ἀγνὸν ἔρωτα εἶνε ἡ

“ΝΤΟΛΟΡΕΣ..”

τῆς Μαρίας Κορέλλι ποὺ ἀρχίζει εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον τῆς Σφαιρας.

ΤΑ ΠΑΡΑΕΚΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΜΠΕΜΠΕΔΕΣ

Μοσχοβολᾷ δόλωνα ἡ ἀνθισμένη φύσις. Ἡ μηλιὰς κατάφροντες σιγονικοῦν τὰ κλωνάρια των σὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἄερα. Ὁ ἥλιος ἔπαροβῆλιντας πίσω ἀπ' τὸ λόφο τὰ χαϊδεύει ἀπαλὰ...

Μιὰ περρωτικὴ ὀρχήστρα χωμένη σὲ κλωνάρια παίζει τὸν περρωτικὸν τοῦ ἀμαρτήματος τῆς Ἐδᾶς καὶ γλυκὸ, σιγανὸ ἀκούγεται μὲ ἀπ' τῆς φωνῆς τὸ γλυκὸ ἄρpassionato.

Ἐνα γαλῆζιο χροῶμα εἶνε χυμένο παντοῦ καὶ πρῆλῃ σὸς αἰθῆρους οὐρανοῦς πλέκονται κάποια ὄνειρα γλυκὰ.

Ὅνειρα ἡδονικά, γεμάτα ἐλπίδες, ποὺ γεννιέσονται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἡ ἀσπερ ἀμαρτία σὸς μοιάζει μετὸ ῥοδὸ τ' Ἀπριλί, ποὺ μιὰ φορὰ μόνον ἀνθίζει σὸ δέντρο τῆς ζωῆς!

Ἄγριαλασμένοι ἡ Μικέττα κ' ὁ Ντίκος διαβαίναν τὰ ὀλάνθησα μυρωμένα μονοπάτια ποὺ τοὺς φέρων μακριὰ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι. Ποῦ πηγαῖον; Κ' αὐτοὶ δὲν ἤξευραν. Ἄκαπο σὸν ἄγνωστον, ἐκεῖ ποὺ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε ἡ ἐξήμερη φαντασία των.

Παιδιά ἀκόμη κ' οἱ δύο τους, αὐτὸς 17 κ' αὐτὴ 16 ἐτῶν, ἀγαπιῶνταν τρελλὰ μ' ὄλη τὴν ὀμνὴ τῆς νεανιῆς των ψυχῆς, κ' ἐπειδὴ δὲν θέλουσι οἱ δικὸι τους νὰ τοὺς παντρεύουν, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάμουν μιὰ μεγάλη χειρονομία, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ ἐνωθῶν μόνον τους με τὸν ἄλιτο δεσμο, παίρνοντας γιὰ παράδειγμα ὄλα τὰ πουλκία τριγύρω τους ποὺ ἐψαλαν τὸν Ἄ θάνατο Ὑμνο...

Καὶ τὰ ῥοδοπέταλα ποὺ νοιάθαν τὸν μυστικὸν τους τὸν ἔρωτα τοὺς εἶχαν σπέρσῃ ῥοδὸλευκον τάπητα καὶ τὰ πουλκία φτερουγίζαν με χαρὰ.

—Μικέττα, σ' ἀγαπᾶ, τῆς ἐνηθούριζε ὁ Ντίκος καὶ τὸ στόμα του διασπῆρο γιὰ φιλιὰ ζητοῦσε τὸ δικὸ της.

—Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ! —Σὲ λίγο θὰ σ' ὄχο ὄλη σὴν ἀγκάλια μου, δικὴ μου γὰ πάντα!

—Ναί, δικὴ σο! Μὰ τι μεγάλη στιγμή θὰν αὐτὴ... δὲν τοῖμω... —Ἐσι ὀμοσθὰ ἐξαγοράσωμε τὴν εὐτυχία μας. —Ναί!.. καὶ ποὺ θὸ πάμε;

—Σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἐξοδοχεῖο σὸ «Χρυσὸ Λεοντάρ» ποὺ ἐν' ἐδῶ κοντὰ καὶ θὰ ζητήσωμε μιὰ κάμαρα. —Θεομῶ, πῶς ντρέπομαι! θὰ τὴν ζητήσῃς ἐσὺ —Φθάνει νὰ μᾶς δώσουν... —Δὲν καθόμαστε ἐδῶ σὴν γλῶτ; —Ὅχι, δὲν ἀρκεῖ αὐτό.

—Πρέπει νὰ μᾶς πᾶσουν μέσα σὲ κάμαρα γιὰ ν' ἀναγκασθῶν νὰ μᾶς παντρεύω... Ἄνα μᾶς βροῖν ἐδῶ θὰ μᾶς χωρίσουν καὶ δὲν θὰ περῶσιν τίποτ' ἄλλο.

—Ἄ! ὄχι, Ντίκο μου, δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ καὶ κανεὶς... Προχωροῦν πάντα ἀγκάλιασμένοι, πάντα ἀγαπημένοι καὶ κάποιον κάποιον ἡ Μικέττα σκῆβει νὰ κόψῃ κανένα λουλοῦδι σὸν πέρασμά της, καὶ τὸ τοποθετῆ σὸν στήθος της τὸ μυρωμένο.

Περγῶντες ἀμέτρητα μονοπάτια καὶ τέλος βροῖκονται σὲ μιὰ μωλο δρόμο. —Ἐδῶ εἶνε; ῥωτᾷ ἡ Μικέττα. —Ναί, ἐδῶ.

Προχωροῦν σ' ἕνα σπίτι με ἐπαγραφή καὶ ἡ Μικέττα ντροπισμένη στερνῶνεται κοντὰ σὸν Ντίκο. —Μίλα ἐσὺ. —Ὅχι ἐσὺ! —Ἀδύνατον.

Τέλος ὁ Ντίκος πλησιάζει κατακόκκινος τὸν ξενοδόχον καὶ τοῦ λέγει δευλά: —Ἦθέλωμε ἕνα δωμάτιο. —Πῶς τὸ θέλετε, μικρὰ μου, με ἕνα κρεββάτ; —Ὁ Ντίκος κοκκινίζει ἀκόμη περισσοτέρω. —Ἐνα δωμάτιο γιὰ δύο, ἀπαντᾷ.

Ὁ ξενοδόχος χαμογελᾷ ἐρωτικὰ, μωσκλείει τὸ μᾶτι του σὴν γυναικῆ του καὶ λέει: —Ναί, παιδιὰ μου, ἀλλὰ ἐκάνετε λάθος ἐξέρετε... δὲν ἔχομε ἐδῶ κοῦνιες γιὰ μπεμπέδες, ἔχομε κρεββάτια γιὰ μεγάλους... Ἄνα, μορὰ μου, πηγαίνετε σπᾶτι σὰς, σὴς κοῦνιες σας, γιὰτὶ εἶνε ἀργὰ καὶ θὰ σὰς κἀνῃ νύκτα ἡ μωρὰ σας.

Καὶ τὰ πᾶνει ἀπαλὰ ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ τὰ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα... Μοχθηρὸς ἀνθρώπος!... Κ' αὐτὸς, σὸν ὄλους τοὺς ἄλλους, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀναγορίσῃ τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπιῶνται καὶ νὰ παρῶσυν, ἐπειδὴ ἦσαν μωρὰ... μωρὰ!

Καὶ ὁ Ντίκος καὶ ἡ Μικέττα γύριζαν τῶρα

σπίτια τους, μετὰ τὰ μάτια κλαμένα, καταντροπισσόμενοι, ἀπληξιόμενοι.

Ἐνα γλυκὸ ὄνειρο ἔχει νεκρωθῆ μέσα τους πρὶν προφθάσῃ νὰ γεννηθῆ. Μοχθηροὶ ἄνθρωποι!

JEAN DE LA VANDERE

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδῶν. Διὰ κάθε ἀνάλοισιν χαρακτήρος δὲν νὰ ἐσοκλεισθῶναι ὀρ. 2).

Θ ρ ἄ κ α. Σάνθη.—Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε δυνατός. Ἐχετε ἀρετὴν θέλησιν, ἀποφασιστικὸτητα καὶ ἐξυῆτες νὰ θέτετε τὰ ζητήματα ὀρθὰ κορτᾶ, διὰ τοῦτο δὲ καποτε θεαρεῖσθε ἀτόμοι.

T. TRILBY ΜΕΤΑΦΡ. Δ-ΔΟΣ ΑΛΕΧ. ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Εντροπαλόμενος τότε, μετανών οχεδόν διά τήν άπερίσκεπτον χειρονομίαν του, επιθύμους μερικώς λέξεις μετομελείας.

—Σ' χάροσε με, Δινέττα, ήμουν τόσο δυστυχής!... Θα μάθης... θα σου πω όλα... Κατωσας και συντηρημένη τότε ή Ζακελίνα έπεσον εις τό παραπλενώς της δίβραυ και με φωνή διακπιτομένη άπο τούς λογμούς:

—Έλα εδώ κοντά μου, έλεγε, και πές μου... γιατί ή ήλεες να μου κάνης... Ένα τόσο μεγάλο κακό;...Δέν με συλλογίστηκες λοιπον καθόλου;

—Απ' έναντίας... —Τι θές να πής; Δέν καταλαβαίνω... —Νά ήθελα να οέ κάμω εύτυχισμένη... ενώ μαζί μου έποφεύρες.

—Υποφέρα! και γιατί σε παρακολώ; —Μ' ένα ειρωνικό γέλιο ο Ζοκ άπήνησεν όμείσας: —Άκουσε, μικρούλα μου, δέν μπορεί να είν' εύτυχής μια πού συνάδες τή ζωή της μ' έναν τυφλόν. —Τα θά... —Ζωή, μη λές πιά γέμισα... Τα ξεύρω όλα. Άναγκασιον τον γιωτρο και μου τα ειπε...

—Ε! και γι' αυτό ή ήλεες να σκοταθής; — και με φρος ούστηρον ή Δινέττα εξηκολούθησε— Ζοκ δέν εισαι διόλου γενναίος, δέν έχεις δυναμια χαρακτήρης; —Όχι δέν ειαι άτό, τ'ινε και άλλο.—Τι; πές μου το λοιπον.

—Ο Ζοκ έδωσεν επί τρεις στιγμάς και τέλος άπιφάσισε να δημίλησεν. —Επιμένει να τό μαρξίς, ειπε, λοιπον να! ένόμισα πως δέν μ' ά γαλάς πια. —Αυτό είν' όλο; ή ήρωισεν ή νεαρά γυνή άταρχως. —Όχι.—Τελείωσε λοιπόν.

—Ο Ζοκ έδωσεν εν τω και με δυσκολίαν έπαράφερε τός λέξεις: —Εννομία πώς άγαπάς άλλην. Τα μικροσκοπικά χειρικά έπαύσαν άνάμεσα εις τά χέρια του Ζοκ, άλλα δέν εζητήσαν να έλευθερωθών, και με το ίδιο παντατε άταρχων όφρος ή Ζακελίνα ή ήρωισεν:

—Και ό άλλος άτός ποιος είνε; Πές τον, δνόμωσέ τον! —Δέν μπορεί; δέν τόλμω... —Δεν τόλμω! να σου τον πώ εγώ λοιπόν... είνε ό Γκαί —Ναι,—επιθύμισεν ο Ζοκ και έσκαψε τό κεφαλι του—όλα μ' έκαναν να τό πιστεύω, ή χαρά σου όταν ή ο-ε-δω, ή ληθη σου όταν έβριγγε.

—Ο θάνατος της θείας Μιριας με έλεγε λυπησέν τόσο πολύ! δύτερα άπέφερα. —Μα ύπότ' ό αγαπά! άνεκαρξεν ό Ζοκ με τον φρονήσ άπο τον—ούτο δέν μπορείς να τό άρνιθής! Έτοίμησε να σου έναρ ση έρωτα τό έκαταλαβα, τό έννοια σου ετρεμεις προ δει ου μισα εις την άγκυλια μου! Και τις προσάλες πού ελεβες τόκιο γιορμα και έκλειγες ήταν απ' ούτον! μη ζητήσης να τό σρηθήσης!

—Δέν έχω να άρνιθώ τίποτε, ξεύρεις πολυ καλά ότι δέν λέω ποτέ φέρματα. Ναι, το γιορμα ήταν δικό του. —Και δέν ήταν βερβια το πώσω. —Άκριβός ήταν τό πώσω και όφειλεις να τό πιστεύσης.

—Και βερβια θα σου μιλούσε μεα εκεί για έρωτα, θα σου έλεγε γιατί να ειμαι εγώ ούτ' ηρω και να οας χωρίζω—με μικρον ουρασμον—εγώ ό σακατής!...

—Που λίγο γιορξίεις τον άδελφόν σου, παρητήρησεν ή νεαρά γυνή με έπαληκτικον τον φωνήσ και συγχρόως με ύβριβρον έπισημοτήτα. —Τότε λοιπον τί σου έγραφε; —Χωρίς να παρηκτικον διατογρόν ή Δινέττα άπήνησε την όλήθειαν: —Μου έζητοσε συγγιλον, ειπε, που έξεχουσε εις μιαν στιγμή παρηκτικον πώς ήρωι ή ούζης του άδελφου του και με πα ρεκάλει να του γιορξω ένω λογια σου τιν συγχρόω για να μη φηγί με άνω το αίσχος.

—Κα του σπήνησες; —Όχι, άκόμη. —Θυ του αμνηστος; —Αν τό ή ήλες, ναι, γιατί μου φαιεται πολυ σκληρό γα τιν άφήσο να φ'ηγί ετσι.

—Ο ήρας του τάν κάνει συμποθητικόν, έ; άνεκαρξεν ό Ζοκ με ειρωνείαν. Φεύγει για να οε έχειση' ειπε ή ηρας! τον θανατίζεις! —Όχι, άλλως τιν λυομαι. —Και μεα λοιπον δέν με απ'οσι έμενα! Έμενα τιν τι γ'η! τόι καταξίζομαι εις αλίον οτιος; Στεφην, Δινέττα, δέν θα ξαναδώ πια τό πρσοσάπια σου πού τ' αγαπώ τόσο!

Συγκλητημένη ή Ζακελίνα έπεισε εις την άρχάλην του ουζιγρον της και γλυκα, έρωτικά με τριφερούσεν εις τίς σκεδόν ψιφίροτα: —Ναί, Ζοκ, να άγαπαινε μου, ειπε φεφερο ούτε, με παρξει να τό πόρης σποτάς δέν να με ξαναήτης πιά ποτε, ούτο είν' ανήθεια, με θυξίς το κολό πός για σένα θα ειμαι παντα νεο, παντα ώ,αια οπας μ' εγώοιρες. Δέν θα με ή ής για γερασ ποτε... και ξερεεις για μεα την κικετα είνε κατι τι αούτο.

—Μ! μιλα μου άκόμη, επιθύμισεν ό Ζοκ και τήν έοιξε με φέρομη. Μιλα μου, πές μου λογια γλυκά, ή φωνή σου με κάνει να έξελώ την δυστυχια μου. —Θε ή ής άγαπημένε μου, εξηκολούθησεν ή Δινέττα, θα ή ής πώς θα ξυνογαμε εντυχημένον. Θε ξεκαρξεν τίς κοκκί ήμετες, που έπαρσομε και δέν θα κηβεται πια ό ένος αλο τον άλλον για να κληθίη. Ούτε εού θα ή ήληξεν, ούτε εγώ θα έχω λόγο να ειμαι μελοχολική. Μ! ποσο δικό, ο εις ή θεια Μαρία!

—Η θεια Μιρια; —Ναι ή άγια εκείνη γυναικα, ή όποια τό είχε μαντεύσει όλα χωρίς να της ειπώ τίποτε, πάμε να σου διαβρω τά γιορματα της να κηίης και μόνος σου.

Λιγακι ντροπαλόμενος τότε ό Ζοκ τήν έρώτησε: —Το γιορματά ούτα να ειχεσ πο τό γιορξισαί σου; —Ναι, ειπεν ή Δινέττα έκκληρητη. —Συγχώρησε με, παριν ουκλήτιστος τά στερία σου ένόμοια πώς τά γιορματά ούτα ήσαν έρωτικά. —Ω Ζοκ!...

—Η ζ'λεια μ' έ σμε ραισιόν και τότα τό γορματά σου δύο όφρος τότα τό κηατό σιγημετα έπισω μου και ούτα μου έδιδαν θάρος για να κορπο τή μεγάλη εκείνη χειρονομία όπε την όποιαν μ' έπαρξοις Τ' άγαπημενα γορματά! πού τά φαντασώ πάς ήταν τής θεας... αφ' ε.

(Άκλουθεί)

24 ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ 24

Ο Μιμηκος δέν ειχε λόβα εδωμείαν άπάντησιν εκ μέρους του πατρος της εκλα-της του, μετα της όποιας ειχε κατορθώσεν εν τώ μεταξί να συναντηθί δσο ή τρεφός μόνον και χωρίς οι συναντήσεις των να διαρκέσουν επί πολυ, διότι ή Μαιρη έπαρηουμένη, μετά δυσκολίας κατορθώσεν νάπη οίη εις τά ραντεβού.

Ο πατήρ του ειχε κάπως ύποπτευθί ήδη ότι κατι συνέβαιναν εις την καρδιαν του τίσου του. Τον ή ήρωισεν και ό Μιμηκος δέν έδωσεν να έκμυστηρευθί εις σθέν τώ αίσθημά του, διαβεβούσας τον άγαθον γέροντα ότι δέν έπρκειτο περι αίσθηματος έπιπολιου και ότι θα έφροντιζε προηγουμένως ν' άσφαλίση τό μέλλον του προτου άναλαθί οίκαγενακά βρηθ δυσνόλογα προς την δίκην του κατόπισιν. Ο δέ πατήρ του, ήπιμίν άπίσους τήν νοημοσύνην και τήν ένδοκιοίαν του πού του, έδωχεν τας σκεψεις του ό,τις, περιουσιθείς εις την τυκικην συμβουλήν τήν έπαγορευομένην υπό τής στοργής ε ες πάντα πατέρα, ότι δσα ήλπεσεν ο υίός του επρξει και σοβαρός να φρονίση να τιν πραγματοποιήση προτου άποφασίση τι τό όποιον θα τον έρ επιτηήροσπος και άπαρκασιον εις πέλογοσ άδιέξοδον στενοχωρίαν.

Και πραγματι ό Μιμηκος, έπιδοθείς μετα ζήλου εις τήν μελέτην, μαζί με τον φίλον του Κλέαρχον, κατορθώσεν έντος όλίγων έπισημοδών να καταρτίσθί τελείως δια τας επί πτυχίς εξετάσεις του.

Έδωκε πραγματι τας εξετάσεις άσος, έλαβε τό δίπλωμα του έατρος και άμέσως κοτοπιαν έπειδή ό χρόνος της θητείας του ειχεν άνασταλή μεχρι πέρατος τών σπουδών του κατορθώσθί εις τον σταθμό τον δέ βαβμον του έπικουρον δοκίμου έατρού, όπας έλεγοντο τότε οι άνθπιστροι.

Η αίγλη της στρατιωτικής στολής την όποιαν περιβλήθη, προσέδωκε νέον έπιβλητικότητα εις τήν εμφάνισιν του, άνι έδειξε περισοτερον τό ευστατες άναστήμα του, τον ένθραπισεν ώραιότερον και άρρειωότερον άφ' όσον ήτο.

Δέν ήτο πλέον ό άσημος και άβερβαίον μελλοντος τελειόφοιτος της Ιατρικής, όπας τόσο και τόσο οτιος και τότε και τώρα συνανταμεν εις τον όρόμον μας και προσβλεπομεν με δμμα δύσπιστον, διότι δέν γιορξίζομεν άκόμη εις ποίον επάγγελμα θα πέσουν, ποίαν οισραν θα παρουν και τι ειδους άνδρα ποι θα βρουν.

Ητο ήδη, νεαρώτατος άκομη, ένας στρατιωτικός έατρος, ένας άξιωματικός εις τον όποιον, λαμβρανομένης υπό όφης τής τελείας έπισημομικής μορφώσεως του, τής σοφροτήτος του, του καλού του χαρακτήρος και τής φιλοπονίας του, εύη προσεμενεία τό μέλοσ.

Όταν τήν πρώτην μεα τήν περιβόλην της στρατιωτικής του στολής φορον συνιτήσθι με τήν Μαιρην, αυτή έορξίθη εις τας άγκάλμας του, λέγουσα: —Είσαι ένας τέλειος άνδρας! Μιμηκος, σ' αγαπώ και ό θανατίζω μαζί, σε λατρευω και σ' εκτιμώ, πραγματοποιούσα τήν άγαπήν εις τον Ιδανικν άνδρα πού έπλεκεν ή φαντασια μου, όταν ήμουν μικρή κορη! Είσαι ή ένσαρκωσις του όνειρου και σ' αγαπώ όπω, τον έαυτον μου, περισοτερον μ' απ' αυτόν.

Άγαπημένη μου, τής άπήνησε συγκενηνόμενος ό Μιμηκος, ό,τι ειμαι, για σένα και μόνον ειμαι. Για σένα και μόνην έφρονότα να παρω τό δίπλωμα μου, και έβιασθηκα να κατορθώω εις τόν στρατόν και να έπιδοθώ οριοτικώς εις ένα σταθμό... για να μην έχω πιά ό κηρος προστατής σου να λεγί ότι τό μέλλον μου ειαι άβερβαίον.

—Μ! ποικ τον λαμβάνει υπ' όφης τι λέγει άποός... —Και για σένα και μόνην, εξηκολούθησεν ό φιλότιμος νέος, θα έργασθώ όσο μπορώ για να προκοψω εις τό σταθμό πού έπέδοθην, και να παρω γιορματά μ' άλλο γυλιον, μ' άλλο... Χάριν σου, γά να σου εξεσφελισώ ένα άνετον και εύτυχί μένον μέλλον, τό μέλλον σου πού είνε τιν στενα συνδεδεμένον με τό δικό μου, θα κηρω τό παν, δια να διακρίθω ναι να μπορής να φέρης με υπερηφανείαν τ' όνομα μου πού θα σου όσωσ.

—Ω, καλέ μου!

Ο Μιμηκος, όσον νέος και αν ήτο άκόμη, δέν ειχε καθόλου τήν σνηθη έπιπολιότητα τών νέων. Ητο άπο τούς άνθρώπους εκείνους οι όποιοι δέν περουν λογια στον άέρα, άλλα πραγματοποιούν ένεινα πού ληγουν. Ητο νέος με πιστιν εις τό Ιδανικον του, με πεποιθήσιν εις τον έαυτον του και με θέλησιν και ζήλον.

Δι' αυτό, ό,τι ειπε προς τήν Μαιρην δια τό μέλλον του, τό έδωσεν άμέσως και μετ' ένθουσιασμού εις έραρωμην.

Εις τό μ' ο, στρατιωτικον νοσοκομείον Αθηνών, όπου έποποθετήθη, έγινε άποός ύποδειγμα καλού άξιωματικού.

Φιλότιμος, εύσυνειδητος, θρησκευτικόν, εύλαβής προς τό καθήκον του άγαπητή ε εις τούς συνάδελφους του, πειθρχικός εις τούς προϊστάμένους του, και εύπορηγορος εις τούς ύπισταμένους του, κατέκτησεν άμέσως τας γενικας συμπάθειας και τήν κοινήν εκτίμησιν.

—Αυτό το παιδι θα κηή έμφορξ! έλεγε παντατό ό διευθυντής του νοσοκομ. —Και ό Μιμηκος ειργάζετο μετά ζέσεως, δια να καταστή άξιος ταχίος κρηρβισμού, χάριν τής μελλούσης συντροφος συμρίας του της ούρανιας Μαιρης. Άλλ' έκτος τούτου, χάριν τής Μαιρης έπίσης, ήρχισεν να σπουδιζή τιν γερμανικην γλώσσαν. Ηθελε να τήν μάθη δια να δημίλη προς τήν λατρευτην του εις τήν μητρικην της γλώσσον, εις εκείνην πού ήσθηετο και ή ηρωι, δια να αίσθανεται και να έννοή καλλίτερα τούς θεματάς εκδηλώσεως του έρωτός του.

Όταν δέ έμαθε τός άρχός της γερμανικής και ήρχισε να διαβαζή και τά έννοη, τότε ή Μαιρη του έστειλε διαφόρους γερμανικους τόμοξ εκ τής βιβλιοθήκης της, ποιήματα και μυθιστορηματα, όπας τιν ν Βεργερον, τον Ρομαίον και Ιουλιέταν και διά τούτα άλλα. Ταύτοχρονοσ δέ συνιθετεν ι ίδια ποιήματα γερμανισι τό όποια παρενέθετεν εις τος προς αυτόν έρωτικας έπιστολάς της.

Τοισυτοτροπος δέ σιγά-σιγά ό Μιμηκος κατορθώσεν να δημίλη και να γράφη εις τήν Γερμανικην, τήν γλώσσον με τήν όποιαν έστειράθη ή εκλεκτή του. Έπιστοξ όπωσ και ή Μαιρη, δια τούς αούτους λόγους, ήρχισε να διδοσεται τήν Έλληνικην.

Θα ειμαι εύτυχής, του έγραφε, τήν ήμέραν κατά τήν όποιαν θίξω κατωξ κηλα τήν γλώσσον εις τήν όποιαν δημίλισαν οι άδύτατοι πρόγονοί σου, και εις τήν όποιαν νομίζω ότι θα εύρίσκω θεσμοτάτας, ποιητωτάτας, Ιδανικότερας εκφράσεις, δια να σου έκδηλώω τον προς σέ έρωτά μου.

(Άκλουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έγραψα τό έργο τών κ. κ. Γ. Αγγελίτου, Γ. Βουγιαννίτου, Ν. Νικολάου, Γ. Αποστολά, άπό τον διαγωνισμόν τής κολλήσης ένε-ρ-θησαν ήδη όσα θε δημοσευθόν εις τό Λεύκωμα, όπας έγράψη εις τό άρ. άρ. 95 φύλλον της «Σφαιρας» Β. Γ. Λαίωσ. Π. Αργυροδ ν, Γ. Σολωμοι, (ε) Β. Βασιλειος θα δημοσευθί εις τό Λεύκωμα), Β. Κωστούλοιο, Σ. Οικονομικόν (Δίψο) και τής κ. Γ. Παπασταύρου.

Το δικά σου, κ. Γ. Παπαθανασ, Γ. Μπουκοί β, Γ. Α. Δ. εοπ., Κ. Δεσποτιν, διότι δέν ειαι όσον γρηκίεται έπιτυχημένα.

Τα δικα σου ειαι μεγάλα κ. κ. Γ. Τουφρεξή, (ε) Τρελλόι Ποθω) θέλετε να δημοσευθούσιν εις τό Λεύκωμα ή όχι; Γ. Ματταζιδη, (δ) ίνε φαντασιαν καλήν, άλλ' εις τήν εκτέλεσιν έχει μερικα λάθη), Γ. Κασματίη, (ό προλόγός του άρκει έξυπνος, πιά κάτω ομω, χαλάει), και Ε. Θεοφιλοπούλε.

Δι' όλους όσοι μου στέλλουν ποιήματα δια τόν Β. Βολαιό ή όπωσ δηλοει άλλως: πολιτικής μορφης ήλιω ότι δέν δημοσευθί τέτοια. Ό,τι πρκει να γραφί έπ' ούτον, τ'ι άπο παρκαλοτασι οι κ. κ. ε διαφερομενοι να μην άνοπορουνον. —Επιστοξ παρκαλούνται όσοι μου στέλλουν έργα να μην έχουν τήν άξίωσιν τών έπισημοφρονών το χειρογράφα των, διότι αούτο ειαι άπολύτως άδύνατον άν θελουσ να κηρξίσουν τά έργα των, ήμπορούν κάλλιστα να γ' αντιγράφομεν προτου μου τό στείλλουσ.—Εκ όσας έπιστολάς ή έργα με ψευδώνυμον λαμβραω δέν άπαντώ, κ. Σ. Μηλιά.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Δια να δημοσευθί εις τό Λεύκωμα έγράψοντα τα έργα τών κ. κ. Β. Ίωαννίδη «Έσταρα», και Γ. Τριτακή «Κρηρός Καυλόξ».

Η ήλα να έγράψου και τις «Άνεμώνας», κ. Α. Ροδοσέγγη, άλλά μου φαίνεται πώς κάποσ τις έχω ξεναδομίσει. Που άμα γε;—Τό δικό σου έχω κάποια νοστιμαδα, άλλά δέν έχει καθόλου ένδοξαρον, κ. Α. Μπουκοτήρη ή άποθεος ένος έφρου πρκει να έχη και κάποιαν πλεκη, επεισοδια κλπ.—Δέν ειαι καλά τά δικα σου, κ. κ. Στ. Αρβανιτακ, Χ. Αβάντ, Μ. Σοματελάδ, Ε. Αζιώτ, (δέν ενκρηθί τό δια τήν Καλλιόνην)—Τό δικό σου ειαι μεγάλο και ή γλώσσα του όχι καλή, κ. Γ. Βαϊάνε.

Ελήφθησαν αι συγκαταθέσεις σου, δις Φρουφου, και κ. κ. Σ. Οικονομικα, Φ. Αστέρη (το «Σε σένα» δέν ειαι έπιτυχημένον), Δ. Ζαννιόη και Γ. Νικαναν.

Επαναλαμβάνω ότι εις τό άρ. 95 φύλλον της «Σφαιρας» δημοσευθίθησαν τά όνόματα εκείνων τών όποιων έργα και εικόνες ενκρηθί να δημοσευθούσιν εις τό Λεύκωμα. Παρακαλούνται να με ειδοσήσουσ άν συμφωνει εις τήν δημοσευθίσην, έγκαιρος όπωσ, διότι αν έφρησόν δέν θα προφάσιν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΟΙ ΞΕΓΓΡΑΦΕΝΤΕΣ

Ένεγραφεσιν ουδρομητι τού Άνανησι και Λευκοματος αι διδές Άναγινν Παπαίαν ανησ, Έλλη Παπαϊότου, Μαρια Πουλικου, Τοβία Βέρθη, και οι κ. κ. Γ. Θελαράκης, Η. Ηλας Κοκοπούλος, Α. Παπαβασιλειου, Θ. Παπαθεοδώρου, κ. Κωστούλοιο.

ΤΟ ΤΑΧΥΓΡΑΜΜΕΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Ένωμιασιν γραμματοδότησ «Ριγκανέν» θυρίς 82. Σ. Τρεν. θυρίς 83.

Η «ΝΤΟΛΟΡΕΣ»,

σου άρχίσει άπό τό προσεχές φύλλον μας εινα ή ιστορία μιας υπέρροχου ρυνακίδς ή δωοία δυσίαζει τον έαυτόν της εις τον βωμόν του έρωτος.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ο Ιατρος κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεραπειεί τας δυσμορφίας του προσώπου, άνωμαλα σχήματα ρινός, όφθάλμου, οτιδός, παλαξός οδός χοιρόδον, τραχηλίκον ειλογίος ή έρραμίκον, κηλιδος έρηλιδος, έπισημηματα, τήν έν κρηρξισαν ταχίος και ρηκίως άνευ καταστροφής του δέματος, λευκάς τυχας, τρηχόλοισιν, πιτυρίασιν, φαλίκοισιν, τυχροάρον, άνωμαλα σχήματα του στήματος, έρροφιας ή υπερερροφιας όμου, όσφροσ, στήθος, άκρον, περυσιασιν γεννητήν ή τοκήνη, άδηςεις του άναστήματος και πλοστικότης στήματος, θεραπειεί λυκοσμοσ, τός όδμοσ και σιδηρομαλά κηλιδος προσώπου, κηλιδος στήματος. Έπιστολάξ 8—12 και 6—6. Όλας Έρωτοσ Φαίνας ε.

ΤΑ ΙΔΙΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Άναλλάσσω μόνον καρτολίνας πανταγόθεν. Άλληλογραφία εύθιμος, διασκεδαστική Γράψατε Ίωάννην p. r. Σμύρνην Μερσινλή.

—Δέχομαι άναλλάγην έπιστολών και σ. p. με βορραμένα κορίτια Αθηνών, Σμύρνης, Κων/πόλεως. Σκοπός φίλων άργότεσον βλέπομεν Γραψατε Ροβελίερον p. r. Βόλον.

—Χ. Κορυκουλιάν. Έπί άποκείς προσφιλούς άδελφούς θερμά συλλυπητήρια. Γιώργος Κωνσταντινίδης.

—Ματωμένο Σαλίτο. Δέχομαι. Γενικός ύπαρχχός συμμορίας «Μαύρον Λαιμόνων» «Καταδικασμένον Ίπότης»

—Τοικιούδες για πρώτη φορά μπαίνουσ στον περιβόλο τής γνωστής μας φίλης, θέλετε να γνωρισθώμεν; Γράψατε «Αστυνομικόν» p. r. Θεσσαλονίγην.

—Άναλλάσσω σ. p. και έπιστολάς μετά δεσποινιδών και νέον ίδίως Άρτης. «Κατινάκι», p. r. Πέσα, Άρτης.

—Ζητώντας να διασκεδάσω τή μονότονον ζωή μου άναλλάσσω σ. p. και έπιστολάς με κορίτια άνω τών 17 έτων προτιμώτα Κοζίνης, Αθηνών, Πατρών, και Σμύρνης «Κόμη» p. r. Κοζάνη.

—Είμαι ύπολογαχός έδω άτχμος είκοσι τριών έτών τάπος νίνευ, έχοντας τρία χρόνια συνεχώς στα διάφορα μέτοπα και προκειμένου σε πολυ σύντομο διάστημα να έπανέλθω στην Αθήνη, έπιθυμώ να άναλλάξω έπιστολάς, όχι κατέσ με κάθε νόστιμη και άνεπιτυχημένη κυρία όχι δεσποινίδα, γιατί δέν μπορεί να συζητήση για τή ζωή και τις ήδονές άπό δού τής είνε άγνωστα σ' όποιω ήρωτε κατόπισιν μ' αν βρίσκεται, εις παντρεμένη εις χήρα εις ζωντοχίρα, πού θα μου έμοιζε στους πόθοσ, εις βρισκαται στην Έλλάδα εις στο έξωτερικό. Τών τόπο τών έπιστολών τής τόν άριον στην έπιλογή της. Δέν ύπόχομαι τίποτα γιατί και τίποτα δέν μπορώ να ύποσχεθώ στο άγνωστο. Τό μέλλον θα με καθόδηγη, γιατί μαζί με τήν τύχην ειαι ό καλύτερος όδμοσ. Γράψατε 2. Α. θυρίς 49 Γραφεία «Σφαιρας».

—Είκοσαετής νέος άναλλάσσω έπιστολάς με δεσποινιδας. «Ατρώμητος Τοξότης» p. r. Οσέβιτισον Δραμα.

—Γ. Δαν. Λογιαν φοιτητήν Ιατρικής έλησμήνης Νίτσου και Γορξω με δισόδυνα σου. «Μελαχροινή Κρητι οτούλα» Νο 5. p. r. 1ον Ταχυδ. Παράτημα Αθηνών.

—Νεαρός τηλεγραφητής ζητεί άλληλογραφίαν με νεαράς δεσποινίδας πανταγόθεν. Προτιμώτα διδας «Αίσιμα 17—21 έτων. Σκοπός ίερός Γράψατε Γερόταδα Παρνασσού. Σιδηροδρομικον σταθμόν Δαυλείας Λεβαδείας.

—Νέος εικοσαετής άναλλάσσω έρωτικας και φιλολογικας έπιστολάς με δεσποινιδας Αθηνών και Πειραιώς Γράψατε Βεργίλιον p. r. Αθηνών.

—Νυνέτα Άνθοκάλιδα Μυτιλήνην. Προσέχτε εις τας κηίσεις σας άια τή λήψει σ. p. καθ' όσον άποστολείς δέν ειαι ύποφαιόμενος άλλ' άλλος τις κρηπτόμενος υπό τό ψευδώνυμόν μου ύπόλοισ. Λεπτομέρειαι τοχυδρομικώς. «Άγγελος Νηξ».

—Θι εύρεθί άραγε πονετικά καρδιά άπ' τό όραιο φύλο, πού θι θελήση με λιγα γλυκά λόγια να σπάση τό ποτήρι τής μοναξιάς πού ποτίζει φαρμάκι τή καρδιά μας; Έσοτοδου στυλιμπεή νεότης. «Ηρασιον Πινοξιά» 3ον Συνημα Πετικού 10ος Αλόχοξ Τ. Τ. 922.

—«Ανθηρά Νεότης» Έλβετιαν. Έλαβον σ. p. εύχαριστομεν γράψατε ευαγάγνωστον διευθίνσιν σις. Σις Σεκρ Μεσολόγιον.

—Αρακαίς άναλλάσσω κ. κ. και γράμματα. Γράψατε «Πανούκλιαν» p. r. Κοζάνη.

—Πληγωμένη δεσποινίς εσορχομένη δια πρώτην φοράν εις τό σαλονάκι τής άγαπητής «Σφαιρας» άναλλάσσω σ. p. και έρωτικας έπιστολάς με νέους άπειτυχημένους. Γράψατε «Πληγωμένη Βασκοπούλα» Rue Fyannis Νο 67 Ibrayimiel Ramley Egypte.

—Ν. βρες έπιθυμώ δικαυός, άλληλογραφίαν σος Δέχουσε; «Αναγνωστρια Σφαιρας» p. r. Βόλον.

—Άναλλάσσω άλληλογραφίαν με κυρίας και δεσποινιδας Ρ. Τακτικός p. r. Καίρο.

—Φ. Ηλια «Άέρα», «Νύμφη Παρνασσού», τής λόγος σιωπής; Βέρα Βλαίκου p. r. Λαμίων.

—Π. Βέρθη, Πειραιά. Ταχυδρομικον διήλθον, έπιστολάς δέν έλαβον p. r. κατηγορήθη δια τας δεσποινιδας. Θέλετε άναλλάξωμεν έρωτικας και άπαντήσεις μέσω «Σφαιρας»; Γράψατε «Πάσχουσα καρδιά», Πειραιά.

—Σ' έκεινον πού ζητεί σαρήνην ανηγωμωδών γεαμικών, άς γράψη γιορματα δευκατηνών την συναράσασιν σπανικας τήν κηρδαν του. «Παθησασίαν πια».

—Δις Καίτη Γιά σ, γιορξή σου, εβ'ορμα ήλο.

ψύχος χρόνια πολλά και εκπλήρωσιν τών ένείροσ σου. «Χωριστοπούλα».

—Νέο 17ετής μελαγχολικός λόγω άποτυχίας ύψηλοσ πόθου, επιθυμώ να τον λησινοή ζητεί άλληλογραφίαν με μορφομένους δεσποινιδας ήλι-ιας έλαττον τών 22 έτων. Προτιμώτα Κηπόλεος Γορξάτας «Κληρομιάτη», p. r. Κορξου.

—Καταδικασμένον Ίπότη. Δέχομαι συμπαχίαν. Γράψε σχετικώς όρωσ σιωπηλάς «Μαύρο Στραγούλιταί», θυρίς 31. Γορξία «Σφαιρας». — «Moulin Rouge» ΠΡΟΣΟΧΗ. Έιν συμπαχίστε με τούς «Ίπότης της Σελήνης» θεαρείσθε έθροδι ήμωσ. «Μαύρο Στραγούλιταί».

—Άναλλάσσω έρωτικας έπιστολάς με δεσποινιδας. Γράψατε «Κόμη τής Σφαιρας», θυρίς 32 Γραφεία «Σφαιρας».

—Άναλλάσσω σ. p. και έρωτικας έπιστολάς μετά δεσποινιδών Αθηνών. Προτιμώτα αι φοιτητρια και Άρσασινιδας. Γράψατε «Ροσσίνην», θυρίς 70 Γραφεία «Σφαιρας».

—Ένας όμιλος άπαρτιζόμενος άπό 15 πρόσωπα με νέους και δεσποινιδας ίδρυσεν εν Αθήναις Σόλογον με ένα έντελώς κρηοτόκοπο καταστατικόν πού θα γαλλίσω κόσμο. Δεκτή άλληλογραφία επί παντός θέματος. Έγγράφονται μέλη άπό πρώτον λάβουσ γνώσην του καταστατικού του συλλόγου. Καταστατικόν άποστέλλεται προς πάντας. Γράψατε «Αιαξίνης» θυρίς 43, Γραφεία «Σφαιρας». Ο Πρόεδρος «Σταχι Αύστολιντο».

—Ο κ. Μπερτινός δέχεται άλληλογραφίαν μόνον με ώραιας χήρας και προκειμένου σε πολυ σύντομο διάστημα να έπανέλθω στην Αθήνη, έπιθυμώ να άναλλάξω έπιστολάς, όχι κατέσ με κάθε νόστιμη και άνεπιτυχημένη κυρία όχι δεσποινίδα, γιατί δέν μπορεί να συζητήση για τή ζωή και τις ήδονές άπό δού τής είνε άγνωστα σ' όποιω ήρωτε κατόπισιν μ' αν βρίσκεται, εις παντρεμένη εις χήρα εις ζωντοχίρα, πού θα μου έμοιζε στους πόθοσ, εις βρισκαται στην Έλλάδα

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίνα μ' π'λί μ' Κομᾶσι κ' εινουρέ βισι κ' πότε θά ξ'πνήης, ούρη ἀγάλαγ', νά πάρ'ς κ' σὺ χαμπέρ' τι γένιτι στου ντουλιά κ' νά ἰδῆς τ'ι πράματα κ' θάματα φκιάνουν οἱ γ'ναίικς ἰδῶ τ'ς 'Ανθήνας, οἱ 'Ανθίδις μαθές ἀπ' εἰνι ξ'πνές κ' εἰς'πνες, δι σάν κ' λῶου σ', ούρη χαζουτσουκνίδα τ'διάολ'

π' δὲν τ'ράς τ' στραβουμάρα σ' —κ' πουλλη ζουή! — μόνε μ' θέλ'ς νά κάν'ς κ' τ' σουφρατζέτα! Δὲν ἀντρέπισι κανιά ψ'χούλα, ούρη ἀδιάντρουπη; 'Ετα' θά πάη μπρουστά οὐ σουφρατζε'σμός, κάθουντας σάν κ' σένα μαθές στου χορευτιό τῶνα πῶδ' ἀπάνου στ' ἄλλου κ' ματο'λῶντας μέρα νύχτα μπουμπότα κ' μ'σταλεβριά; 'Αν ἔκαναν οὐδες οἱ γ'ναίικς σάν κ' σένα, νά κάθουνται μαθές διπλουμανταλουμένες μέσ' στὰ κάπια τ'ς κ' νά μὴν ξεμ'τάνι ντιπ οὐλότλια στου παζάρι, ἄλλοια ἀπ' τ'ς ἀνύπαντρ' κ' τ'ς χηρευάμενοι. Καπόνια θά γένουνταν!

Κ' ἡ ἀφιντιά σ', σάν ἡθιλις νάεσι σουφρατζέτα σουστή κ' πρόσβαρ' ἐπριπ' τὰ πάρ'ς τὰ ξηράδια σ' κ' νά κουπιάρη ἰδῶ στ'ν 'Ανθήνα γιὰ νά πᾶς κ' σὺ στου σ'αληνητήριου τ' γυναικῶνε. Ναι, ούρη, γιὰτὶ; παράξενου τάχα σ' φάν'κ' κ' ἀν'ξ'ις τὸ μάτια σ' σάν του βόιδ' π' θέλ' νά κηλαϊδίσ';

Γιὰτὶ δ'λαδῆς, μαναχὸ οἱ ἀντροι ἔχ'νι του θ'καίουμα νά κάν'νι σ'αληνητήρια κ' διαδ'λώεις; Νά κάν'νι κ' οἱ γ'ναίικς νιά βουλά μ' οὐλου τ'ς του δίκηου. Γιὰ μ'σὶ μερίδα τ'ς περνᾶς ἡ μπᾶ κ' δὲν ἔχ'νι ψ'χῆ κ' αὐτίνες οἱ καφαρές; 'Εχ'νι κ' παράχ'νι κ' ψ'χῆ κ' οὐλα, γιὰ δαύτου τὰ βγάν'νι οὐλα τ'ς στ' φόρα κ' ἀνάγκ' δὲν ἔχ'νι κόνενα μπιζιβέγκη.

Τὸ ἄπὸν θέλ'νι τὸν Κ'μπάρου; Σ'κῶν'νι ἀμέσους παντιέρα, μαζεύουνται στ'ν πλατέα τ' Συνταγμάτ' κ' λιέν τὸν πόνου τ'ς.

—Θέλουμι τὸν Κουσταντινίου... Αὐτόνε θέλ'μ'ι. Τὸν θέλ'νι νᾶρθ' μαθές, γιὰ νάμασι ξηγημέν', κ' δι γιὰ κ'μίνια ἄλλ' δ'λειά, γιὰτὶ ἀλλοίμου σ'ν Κ'μπάρου τότενις... μάειδι ἀπὸν σίδερου νά ἦτανι δὲ θάν τῆβγανι πέρα μ' οὐλου αὐτίνου του γ'ναικουμάν'.

'Ας εἰνι: νιά βουλά αὐτίνες του κα'ηκον τ'ς κάν'νι κ' γιὰ τὰ παρακάτ' ἔχει οὐ Θεός οὐ Μεγαλουδύναμος κ' οἱ Μεγάλιες Δυνάμ'ς.

Τὸ καλὸ π' σ' θέλου μουνάχα ρουβόλα κ' σὺ κατὰ δῶ γιὰτὶ μαθαίνου πῶς ὅτ' τῶρα κουντὰ θά κάν'νι σ'αληνητήριου κ' οὐλις οἱ γηροντουκόρες γιὰ νά χαλιέψ'νι ἀπ' τὸν Κουβέρνου νάν τ'ς βεῖ γαμπρούς. 'Αντίς γιὰ παντιέρα θά βαστάνι οὐλιες ἀπόνα ράφ' κ' θά κσιάν'νι τραγ'δῶντας ἄ-λά-Πάπα:

«Θέλουμι γαμπρό, θέλουμι γαμπρό» κ' τ' ἀπουδέλ'πα—τ' γαμπροῦ δ'λαδῆς τ' ἀπουδέλ'πα. 'Ελα του ἄπὸν κ' σὺ σὰ συνάδερχή τ'ς ἀπουέσι, νά τ'ς βάλ'ς κ' νά δέξ'νι δεκαρ'κον ν' ἀκ'στῆς κ' σὺ νιά στάλα κ' νά ἱεσαφαλῆς του μέλλου σ'.

Τῶρα θά μ' πῆς πῶς ὅτ' μὴ σ'αληνητήρια μαθές δὲ βρέσκουνται γαμπροί' ἄλλ' κ'βέντα αὐτίν'. Νιὰ φουρά ἰσιές γλιέπουντας ἡ μίνια τ'ν ἄλλ' κ' μιτρώντας πόσες πουλλιές εἰσι θά παρ'γορ'θῆτι τὸ ἐλάϊστον.

Κ' εἰς ἄλλον σ' ἕνα σ'αληνητήριου γυναικῶνι μπουρεῖ κ' βουτάει οὐ πάσα ἕνας χ'στιανός ἄβεργα. Κάτ' τέτοια τ'χερὰ σὰ δὲν εἶχαμαν κ' εμεῖς οἱ καψοάντρ' τ' θά γινόμεσταν!

Ταῦτα κ' μένου, γειά σ' κ' ἀντίου μ' Μῆτρους Κουρ'νόγαλους

Τῶσος ὑπερόχου γυναικός, ἡ ὁσοία δυσιάζει τὴν εὐτυχίαν της εἰς τὸν ἔρωτρα, εἶνε ἡ

“ΝΤΟΛΟΡΕΣ”

τὸ νέον μυθιστόρημα αὐτὸ ἀρχίζει εἰς τὸ ἠροσεχὲς φύλλον τῆς Ἐφαιρας.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Φρικαλέος ἀκριβὸν κοσιζόνδα τὸν καπνὸν σῖναμα δὲ καὶ τὰ σιγαρέττα μὰ ἡμισὺν δροχμάδα τὰ ἐμβακέττα, τὸ ὁποῖον δίνην ἐμβαρβουσίαν, ἐμαπτὸ γοῦν καίπερ θερικαλέος εἶπον γενναίως καὶ μονολογικῶς μηκέτι φουμάρι καπνὸν μελλονδικῶς,

οὐκ μὴν ἀλλὰ ταμβάκον, τοῦθ' ὀπερζοικονομικόν, ἔθνοςωτήριον καὶ μηρυκαστικόν. Καὶ γὰρ ὁ ταμβάκος πιπρασκόμενος ἐφθηνῶς, θέτεις μίαν πρέζαν ἐνδοσθεν τῆς σφετέρας μυτῶς, πταρνίζεσαι ὀρθογωνίως καὶ συναγκικῶς, λέγεις καθ' ἑαπτὸν «μετὰ τῆς ὑγείας μου» καὶ παρεπθὺς συνέρχεσαι ψιλολογικῶς καὶ μεταμβαίνεις ἐμβροδῶσπερ τοῦ ἀητέος ὁ υἱός. Τὸ ὁποῖον

χαῖρζοιπὸν ταμβάκε ἡσωτηρία τῶν πορτοφολῶν

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Τὸ φτάρνισμα

Σάν φταρνίζεσαι κανεῖς, «τὸν θυμάτι—λέν—ἐκείνη» καὶ τοῦ λέν: ὑγεία νάχη! Σάν φταρτζίζομαι ἐγὼ, κἀτι ἄλλο θά μοῦ γίνῃ: μὲ θυμάτι... τὸ συναχί!

Κροκόδειλος

Καὶ ὁ φοβερός κροκόδειλος ὅπου καρδιά δὲν ἔχει, πρὶν καταπιῆ τὸ θῦμά του μὲ δάκρυα τὸ βρέχει... Μὰ σὺ κοὶ τὸν κροκόδειλο τὸν ἀπερνᾶς, Κυρὰ μου, γιὰτὶ μὲ μάτι ἀδάκρυτο σπαράζεις τὴν καρδιά μου!

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

—ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ μὲ μισθὸν ἱκανοποιητικόν. Ἐπίσης ζητεῖται καὶ μαθητευομένη τυπογράφος, ἡ ὁποία ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος θά λάβῃ μισθὸν ὀδηγούμενη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς στοιχειοθεσίας. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαιρας».

ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΡΧΕΤΑΙ!

ΠΟΤΕ;

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ἡ «Σφαιρα» προσεκήρυξε δημοψήφισμα πρὸς καθορισμὸν ἐκ τῶν προτέρων τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θά φθάσῃ καὶ θά γίνῃ δεκτὸς ἐν Ἀθήναις ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος. Μεταξὺ ἐκείνων πού θά μᾶς ὀρίσουν ἀκριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀφίξεώς Του, θά γίνῃ κλήρωσις δι' ἡ: ὁ μὲν πρῶτος ἐπιτυχῶν θά λάβῃ βραβεῖον 100 δραχμῶν, ὁ δὲ δευτέρος 50 δραχμῶν. Ἡ ψηφοφορία γίνεταί διὰ τοῦ κάτωθι ψηφοδελτίου:

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Ποῖαν ἡμέραν θά φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος;
Υπογραφή καὶ διεύθυνσις (καθαρογραμμένα)

Τοῦ Βλάμη τὰ καρώματα ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Τὰ εἶδες τα, ρε Μανιῶ σκληροτράχηλη, πῶς τὰ κατασκεβάζω οὐλα κεραμιδιαριῶ γιὰτὰ σένα!—γιὰ νά ξεῖρης. Τὸ παρελθὸς Σάββατο, πού γιῶρταζες τ' ὄναμά σου, ρε εὐόνυμη, ὄλα τ' ἄφηκα σύξυλα, παράτσηα καὶ φαρτσεὰ καὶ μεντζεσόλες, τῶσκασα κ' ἀπ' τὸ πειστήριον τῆς «Σφαιρῶς» κ' ἄφηκα τὸ παρὸν ἔξμο κ' ἄδειανό, καὶ πῆγα νά φτιαστῶ ἐν κραιπάλλῃ, γιὰ νᾶρθω νά σοῦ τὰ πῶ ὅπως πρέπει τὰ χρόνια πολλά, ρε πολυχρόνιο. Τὴν Παρασκευὴ ἀπὸ βραδὶς μάζεψα ὄλη τὴν παλιοπαρέα, σαχλὲ ὄλε καὶ σία, καὶ πῆγαμε στὴν ταβέρνα νά πιούμε στήν ὑγεία σου—ἀμάν τζιέρι μου!

—Πίετε, ρε βαρῶπινοὶ—τοὺς κᾶνω—θάν τὸ κάψουμε ἀπόφα, γιὰτὶ αὐριω γιορτάζει ἡ κατόικα μου, ἡ Μανιῶ, ρε, τὸ ἐνδότερο τῆς καρδιάς μου καὶ τὸ μεδοῦλι τῆς ραχοκοκαλίας μου... Πίετε κ' ἐγὼ κερνάω.

Καὶ οἰγνόμεσθε, πού λές, στὸ ρετινέ, καί... γκὸν γινῆκαμε ὄλοι. Κι' ἄμα καταρτίστηκα γιὰ καλὰ, ἀρχινῶ τὸ περπατῆν:

'Αἴντε, νά πεθάνῃς, νά πεθάνῃς νά πεθᾶ α-νης, αἴντε, μὲ τὰ νάζα, μὲ τὰ νάζα πού κα-α-α-νης..

Μπανίζεις; Εἶνε τὸ καινούργιο ἄσμα τῆς μόδος πού μᾶς ἤλθε ἀπὸ τῆ Σμύρνη. Τὸ τραγουδᾶνε ὄλα τὰ κορίσια στου Τουργοῦ, πῶς τῶπαθες ἐσὺ καὶ δὲν τὸ ξέρεις; 'Ὅλο κιάσο καὶ γλυκῆτι εἶνε, τύφλα νάχουνε μπροστά του ὄλα τὰ ἐξ' Ἑσπερία.

'Αἴντε νά πεθάνῃς, νά πεθάνῃς, στὰ σοκκᾶκια, αἴντε νά σὲ κλαῖνε, νά κλαῖν' τὰ χασαπάκια.

Τὸ λές καὶ σ' ἀνταρῶζει τὸ πάθον.

'Αἴντε δὲν πεθαίνω, δὲν πεθαίνω, δὲν πεθαίνω, αἴντε καὶ στὸ μάτι σου καρφί, γυαλί θά μπαίνω.

'Ὁχού! Παναγιὰ γκρινιάρα, ποτές νά μὴν πεθάνῃς.

'Υστερις ἦρθε ἡ ἀράδα τοῦ Μπάμπη, πού τὸ διεκτραγουδεῖ κ' αὐτὸς ἔτσι μεγκληθὸν καὶ μὲ αἰσθημα. Πῆρε τὸν ἀμανετζικο:

'Αμα-α-α-άν! Τὸ στήθον μου κατάντης ταμῆο τοῦ βασάνου...

Καὶ πίνοντας καὶ λέγοντας τὰ χασικλήδικ' ἡμεροσθῆκαμε.

—'Αἴντε, σηκωτάκια; λέω.

Σηκωθήκαμε καὶ πῆγαμε γιὰ ὕπνο. 'Οντες ξύπνησα, φόρεσα τὸ σταυρωτὸ καὶ τὸ καβούρ, ἐφτιασα καὶ μιὰ ἀνοδέσμη ποικιλία—μόσκο, ματζουράνα καὶ βασιλικὸ—κ' ἦρθε καὶ στὰ πρόσφερα, ρε μελομανιάρουνη... Τῶρα τὰ λουπὰ τὰ ξέρεις, ρε δεσποινίς καὶ τὰ λουπὰ. Τὶ ἀνάγκη νάν τὰ λέμε;

'Ἐνα μονάχα μοῦ κισοφαίνεσται, πού δὲν τὸ χορέψαμε φέτος τὸ χασάπικο ἔνεκα ἡ περιέστασι. 'Ας εἶνε, τοῦ χρόνου, πρῶτα ὁ θεός κ' ἡ ἀμφίβια, θάν τὰ κανονίσουμε καλλίτερα—ξηγήθηκα ἀρμόδιος; 'Ὁ Βλάμη

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοαποστόλων ΕΡΑΕ!

Σεβαζμηότατων μῦτερ μου 'Ερδε! 'Ερδε Κῶτσο μίνι Μπενιτζέλο 'Εδε διμωψύφηζμα, ἔδε ἐκλεῶ τὸ δῆξανα Με-νυδιάταις, τὸ ὁποῖον εἶμε λῆαν ἐπερῶφανοι καὶ ἐφτιχῆς δητὸ ἰδηεταίρα πατρῆς τὸ ὄρεον μας χορρίον. 'Εμαθα πῶς θέλλεται τῶρα νά ἀγκηρόσεται τὸ ἐκλόη, ἔναικα ὅπου τρεῖς ἦτανε ἐφτοῦ μὲ τὸ Μπενιτζέλο κ' γηατὸ νά βρα-θοῦνε δόδεκα ἄσπρα στὸ κάλιπ του. Ποσὸς πηράζυ, φιλόσηχον μῦτερ ἰμου, μῆ ἂ βολλὰ ἔρδε Κουμπάρο, μπερδε Λεφτέρη. 'Ερδε, μπερδε καὶ ξεμπερδε. 'Εταιρων ὀδέν Μινδὰμ Γαρμσοῦλα